

การศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรที่คาดว่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ซึ่งได้แก่ประสบการณ์ในการทำงานก่อนเข้าเรียน พื้นความรู้เดิมและผลของการสอบคัดเลือก การศึกษาในลักษณะนี้จะเกี่ยวข้องกับการทำนาย การทำนายลักษณะใด ๆ นั้น กิลฟอร์ด¹ (Guilford) ได้กล่าวไว้ว่ามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

1. ทำนายลักษณะอย่างหนึ่งจากอีกลักษณะหนึ่ง (Attributes from Attributes) ตัวอย่าง เช่นการทำนายสายหยุดของอาชญากรรมจากเพศ เผ่าพันธุ์ หรือศาสนา
2. ทำนายลักษณะจากการวัด (Attributes from Measurements) ตัวอย่าง เช่นทำนายเพศจากส่วนสูง หรือน้ำหนัก
3. ทำนายการวัดจากลักษณะ (Measurements from Attributes) เช่น ทำนายคะแนนจากสถานภาพการสมรส เชื้อชาติ สังคมหรือเศรษฐกิจ
4. ทำนายการวัดจากการวัด (Measurements from Measurements) เช่น ทำนายน้ำหนักจากส่วนสูง ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจากแบบสอบวัดความถนัดหรือแบบสอบวัดบุคลิกภาพ

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการทำนายในแบบที่ 3 และแบบที่ 4 คือ การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากประสบการณ์ในการทำงานก่อนเข้าเรียน กับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากพื้นความรู้เดิมและจากคะแนนการสอบคัดเลือกวิชาต่าง ๆ

¹J.P. Guilford, Fundamental Statistics in Psychology and Education (4 th ed.; New York: McGraw-Hill book Company, 1965), pp. 356-357.

ในการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ เท่าที่ได้ศึกษาคูแล้วยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเรื่องนี้เลย แต่มีหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษาต่าง ๆ เอาไว้ ผลจากการค้นคว้าวิจัยได้นำมาใช้ประโยชน์ในการแนะแนวทั้งในด้านวิชาสามัญและวิชาชีพ

การวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งในประเทศและต่างประเทศมี ดังนี้

การวิจัยในประเทศ

จวงจันทร ชุกิตตยุทัย¹ ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาครูของนิสิตครูศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีและไม่มีประสบการณ์สอน โดยทำการจัดนิสิตครูศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษา ก่อนปีการศึกษา 2514 เป็น 2 กลุ่ม เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การสอนจำนวน 100 คน และไม่มีประสบการณ์มาก่อนเลยจำนวน 100 คน ปรากฏว่านิสิตที่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนตลอดหลักสูตรสูงกว่านิสิตที่ไม่มีประสบการณ์การสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ธีระ รุญเจริญ² ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนฝึกหัดครูพบว่านักเรียนฝึกหัดครูประถมศึกษาที่เข้าศึกษาในปีการศึกษาที่ต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

¹จวงจันทร ชุกิตตยุทัย, "สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูของนิสิตครูศาสตร์ที่มีและไม่มีประสบการณ์การสอน", (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516) (ชดสำเนา)

²ธีระ รุญเจริญ, "การศึกษานักเรียนฝึกหัดครูที่เข้าศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรประโยคครูประถม วิทยาลัยครูอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2510-2511" ศูนย์ศึกษา 6 (มิถุนายน 2512), หน้า 64-72

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์¹ ทำการศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จผลทางการศึกษาของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา พบว่าองค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่ องค์ประกอบทางสถานศึกษาและองค์ประกอบทางตัวนักเรียนเอง และตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดตามลำดับคือ ชั้นปีที่เข้าศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษา อายุและเพศ

สุวิทย์ สมานมิตร² ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ ปรากฏผลคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เพศ อายุ คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และการเลือกคณะที่กำลังศึกษา

พจน์ สะเพียรชัย³ ได้ศึกษาประสิทธิภาพของแบบสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ในปีการศึกษา 2504 และ 2505 โดยใช้คะแนนจากแบบสอบคัดเลือกวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และคะแนนรวมจากแบบสอบทุกวิชาเป็นตัวทำนาย เกณฑ์ที่ใช้ได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 และผลสัมฤทธิ์รายหมวดวิชา 7 หมวด คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ การศึกษา ศิลปและ

¹ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ ตร., "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จผลทางการศึกษาของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา" ศูนย์ศึกษา, 17 (กรกฎาคม-สิงหาคม 2514), หน้า 49-57.

² สุวิทย์ สมานมิตร, "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย ศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น", (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2515)

³ Poj Sapianchaiy, "The Predictive Efficiency of the Entrance Examination at the College of Education Bangkok, Thailand," Dissertation Abstracts 24 (1964) p. 3210.

ดนตรี ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนจากแบบสอบแต่ละฉบับมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์ในระดับต่ำ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าสูงสุดเท่ากับ .6268 เมื่อใช้คะแนนจากแบบสอบทุกฉบับร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์หมวดวิชาภาษาอังกฤษ และพบว่าคะแนนจากแบบสอบวิทยาศาสตร์ทำนายผลสัมฤทธิ์หมวดวิชาการศึกษาได้ดีกว่าตัวทำนายอื่น ๆ

ล้วน สายยศ¹ ได้ศึกษาหาตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง โดยใช้คะแนนจากแบบสอบความถนัด 3 ฉบับ คือ แบบสอบความเข้าใจภาษาไทย แบบสอบมิตีสัมพันธ์ แบบสอบคณิตศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาเป็นตัวทำนายผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอยู่ระหว่าง .6532 ถึง .2668 และพบว่าผลสัมฤทธิ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีความสัมพันธ์กับเกณฑ์สูงสุด คะแนนจากแบบสอบมิตีสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับ เกณฑ์ต่ำสุด

ยาใจ ศุขสุเมฆ² ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบสอบความถนัด แบบสอบสัมฤทธิ์ผล และผลการสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน และปทุมวันจำนวน 117 คน ผลปรากฏว่า คะแนนจากแบบสอบสัมฤทธิ์ผลและคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำนายเกณฑ์ได้ดีพอๆกัน ส่วนคะแนนจากแบบสอบความถนัดทำนายเกณฑ์ได้ต่ำกว่า

---

¹ล้วน สายยศ, "การค้นคว้าตัวพยากรณ์บางชนิดที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาเอกคณิตศาสตร์ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูง ในปีการศึกษา 2510" (ปริญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511)

²ยาใจ ศุขสุเมฆ, "การเปรียบเทียบตัวแปรเชิงพยากรณ์ที่มีผลต่อการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนและปทุมวัน ปีการศึกษา 2510", (ปริญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2511)

สงบ ลักษณะ¹ ได้ศึกษาความตรงในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษา โดยใช้คะแนนจากแบบสอบคัดเลือกนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ปีการศึกษา 2508 ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท คือคะแนนจากแบบสอบความถนัดได้แก่แบบสอบจัดเข้าพวก แบบสอบ อุณาอุณีย์ แบบสอบสรุปความ และคะแนนจากแบบสอบสัมฤทธิ์ผลได้แก่แบบสอบคณิตศาสตร์ แบบสอบ ภาษาไทย แบบสอบภาษาอังกฤษ แบบสอบวิทยาศาสตร์ เป็นตัวทำนาย ผลปรากฏว่าคะแนนจากแบบ สอบชุดความถนัดทำนายได้ดีที่สุด สำหรับแบบสอบสัมฤทธิ์ผลนั้นควรใช้ทั้ง 4 ฉบับ ร่วมกันจึงจะทำนาย ได้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าอยู่ระหว่าง .06 ถึง .44

สมสมัย พิทักษ์² ได้ใช้คะแนนสอบคัดเลือกนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาในปีการ ศึกษา 2512 ซึ่งประกอบด้วยคะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียน 2 ฉบับ คือแบบสอบอุณา อุณีย์ แบบสอบจัดเข้าพวก และคะแนนจากแบบสอบสัมฤทธิ์ผล 4 ฉบับ คือแบบสอบคณิตศาสตร์ แบบ สอบภาษาไทย แบบสอบภาษาอังกฤษ และแบบสอบวิทยาศาสตร์ เป็นตัวทำนายและใช้คะแนนเฉลี่ย สะสมภาคเรียนที่ 1 และ 2 เป็นเกณฑ์ ผลปรากฏว่าคะแนนจากแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทำนายได้ดีที่สุด โดยเฉพาะคะแนนจากแบบสอบวิทยาศาสตร์ และพบว่าเมื่อใช้ตัวทำนายทุกตัวร่วมกัน สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณมีค่าเท่ากับ .3708

นิภา เมธธาริชัย³ ได้ทำนายความสำเร็จในการเรียนวิชาเอกของนักศึกษาริทยาลัย วิชาการศึกษาบางแสน ในปีการศึกษา 2512 และ 2513 จำนวน 552 คน โดยใช้คะแนนสอบความ ถนัดทางวิชาการ 5 ฉบับ และคะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอกเป็นตัวทำนาย ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนน สอบคัดเลือกวิชาเอกทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษและภูมิศาสตร์ได้ คะแนนสอบความถนัดทำนายความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกชีววิทยา และประวัติศาสตร์ได้ เมื่อใช้คะแนนสอบทั้งชุดทำนายเกณฑ์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอยู่ระหว่าง .4508 ถึง .5793

¹สงบ ลักษณะ, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก คะแนนจากแบบ สอบติดตามผลและผลการเรียนของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา 2509" (ปริญาณานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512)

²สมสมัย พิทักษ์, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกคะแนนสัมฤทธิ์ผล ในการเรียน และทัศนคติต่ออาชีพครูของ ป.ก.ศ. ในสถาบันฝึกหัดครูส่วนกลางปีการศึกษา 2512" (ปริญาณานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513)

³นิภา เมธธาริชัย, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการและผล การสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษาริทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน" (วิทยานิพนธ์ปริญาณามหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515)

สุจิตต์ รัชต์เฝ้า¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบความถนัดทางวิชาการและคะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกของนักศึกษาวิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษาพิชญ์โลก ปีการศึกษา 2513 จำนวน 443 คน ผลปรากฏว่าคะแนนสอบความถนัดมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ สังคมศึกษา และคณิตศาสตร์ คะแนนสอบคัดเลือกวิชาเอกมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการศึกษาวิชาเอกประวัติศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์

เพลินพิศ นันทจิต² ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ที่ได้รับการคัดเลือกโดยใช้วิธีการต่างกันระหว่างปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 ในแต่ละสายวิชาเอกรวม 7 สายวิชาด้วยกัน โดยใช้ตัวอย่างประชากรจำนวน 826 คน และได้ศึกษาตัวทำนายที่สำคัญในการใช้การคัดเลือกด้วย ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่ได้รับการคัดเลือกในปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 ในแต่ละสายวิชาเอก ส่วนตัวทำนายที่สำคัญ จากการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูง เป็นตัวทำนายที่ดีในทุกสายวิชาเอก นอกจากนี้มีคะแนนสอบคัดเลือกในวิชาเอกและคะแนนจากแบบสอบความถนัดชุดต่าง ๆ

¹สุจิตต์ รัชต์เฝ้า, "ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบความถนัดทางวิชาการและผลการสอบคัดเลือกวิชาเอก กับความสำเร็จในการศึกษาของนักศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาศึกษาพิชญ์โลก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

²เพลินพิศ นันทจิต, "การทำนายผลสัมฤทธิ์ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

การวิจัยในต่างประเทศ

สกแนเนล¹ (Scannell) ได้ทำควมสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากชั้นประถมศึกษา (เกรดสี่) ถึงชั้นมัธยมศึกษา (เกรดสิบสอง) กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีหนึ่ง และคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัย ของกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยในรัฐไอโอว่า ระหว่างปี ค.ศ. 1949-1953 จำนวน 3202 คน ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นมัธยมศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีหนึ่งมีค่าระหว่าง .45 ถึง .65 และกับคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .53 ตัวทำนายที่ดีที่สุด คือคะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษา

เชอร์แดค² (Cherdack) ได้นำคะแนนจากแบบสอบ เอส เอ ที (S.A.T) และคะแนนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นปีที่ 1 ในระดับวิทยาลัย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ได้แก่เด็ก เรียนที่เรียนหลักสูตรพิเศษของวิทยาลัย ผลปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทำนายได้ดีที่สุด และถ้าใช้ตัวทำนายร่วมกันทั้งหมดการทำนายจะได้ผลเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

007105

โกลด์แมน³ (Goldman) ได้นำแบบสอบความถนัดทั่วไป ซี เอ ที บี (G.A.T.B.) ไปสอบนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค 7 แห่ง รวม 2,065 คน ในมลรัฐอาร์คันซอร์ (Arkansas) ซึ่งศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ 18 สาขาวิชา และใช้คะแนนสอบจากแบบสอบย่อยทั้ง 9 ฉบับ เป็นตัวทำนายเกณฑ์ที่ใช้ได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในสาขาวิชาต่าง ๆ ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนจากแบบสอบความถนัดทั่วไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 5 สาขาวิชา คือ การเชื่อมโลหะ เครื่องจักร โรงงาน การซ่อมสร้างรถยนต์ อุปกรณ์เครื่องทำความเย็น และการศึกษาธุรกิจ

¹D.P. Scannell, "Prediction of College Success from Elementary and Secondary School Performance," Journal of Educational Psychology, 51 (June, 1960), pp. 131-134.

²Norman Cherdack, "The Predictive Validity of the Scholastic Aptitude Test for Disadvantage College Students enrolled in a Special Education Program," Dissertation Abstracts 31 (1971) pp. 5193A.-5194A.

³Robert Charlei Goldman, "The General Aptitude Test Battery as a Predictor of Students Success in Seven Area," Dissertation Abstracts 32 (1972) p. 3686A.

แอล¹ (Elle) ได้ศึกษาหาความตรงเชิงพยากรณ์โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมและคะแนนสอบจากแบบสอบเป็นตัวทำนาย และใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับวิทยาลัยเป็นเกณฑ์ ตัวอย่างประชากรได้แก่นักศึกษาวิทยาลัยเซาท์ออเรกอน (South Oregon College) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนสามารถทำนายได้ดีที่สุด ส่วนคะแนนจากแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ใช้ได้ดีคือ คะแนนจากแบบสอบสังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอยู่ระหว่าง .77 ถึง .89

ฟลอรา² (Flora) ได้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยลินช์เบิร์ก (Lynchburg) จำนวน 307 คน ซึ่งเข้าศึกษาในปีการศึกษา 1964 โดยใช้คะแนนสอบคัดเลือกทางด้านภาษาและคณิตศาสตร์ของแบบสอบ ซี อี อี บี (C.E.E.B. = The College Entrance Examination Board Tests) และคะแนนสัมฤทธิ์ในชั้นมัธยมเป็นตัวทำนาย ผลปรากฏว่าตัวทำนายเดี่ยวที่ดีที่สุดคือคะแนนสัมฤทธิ์ผลในชั้นมัธยม ตัวทำนายร่วมกันที่ดีที่สุดคือคะแนนสัมฤทธิ์ผลในชั้นมัธยมกับคะแนนสอบจากแบบสอบทางด้านภาษา ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสูงสุด .58

แพสสัน³ (Passons) ได้ศึกษาความตรงเชิงทำนาย ของคะแนนจากแบบสอบ เอ ซี ที (A.C.T. = American College Test) คะแนนจากแบบสอบ เอส เอ ที (S.A.T. = Scholastic Aptitude Test) และผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งคัดลอกจากทะเบียนนักศึกษาจำนวน 882 คนของวิทยาลัยเพรสโน (Presno State College) ซึ่งสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 1963 และ 1964 ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมมีประสิทธิภาพในการทำนายสูงสุด รองลงมาได้แก่คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางภาษาของแบบสอบ เอส เอ ที (S.A.T.)

¹Martin Joseph Elle, "Prediction of the Academic Success of Freshmen at Southern Oregon College," Dissertation Abstracts 27 (1967) pp. 2875A-2876A.

²Larry Dale Flora, "Predicting Academic Success at Lynchburg College From Multiple Correlation Analysis of Four Selected Predictor Variable," Dissertation Abstracts 27 (1967) p. 2276A.

³William R. Passons, "Predicting Validity of A.C.T., S.A.T. and High School Grade for First Semester G.P.A. and Freshmen Course," Educational and Psychological Measurement 27 (1967) pp. 1143-1144.

จากรายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งของในประเทศและต่างประเทศ พอที่จะสรุปได้ว่า ตัวแปรสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นได้แก่ คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับที่ต่ำกว่า คะแนนจากแบบสอบถามคัดเลือก คะแนนจากแบบสอบถามถนัด และอายุซึ่งผู้วิจัยได้นำเอาจำนวนปีที่มีประสบการณ์ทำงานมาทำการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้นำคะแนนหลาย ๆ ประเภท และจำนวนปีที่มีประสบการณ์ในการทำงานก่อนเข้าศึกษาที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นตัวแปรที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา มาทำการศึกษาค้นคว้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาในด้านนี้ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย